

GENEKE NT KRANT

fl. 2.50
verschijnt 6x per jaar

4e jaargang nr. 25

december 1977

ILLUSIES

25

25

Dit is nummer
vijfentwintig
van de
"Gekken"krant
Als vanouds:
losse nummers
tweevijftig,
abonnementen
minimaal vijf-
tien, zo moge-
lijk vijfen-
twintig flo-
rijnen, want
hoe meer U
overmaakt, hoe
meer er binnen

de inrichtingen
kan worden ver-
spreid.

Ter ere van Kerst-
mis en de zogenaam-
de feestdagen, een
nummer over illu-
sies. Hiernaast be-
gint het al: il-
lusies in het al-
gemeen. Dan het ge-
loof, Dan de illu-
sie van het helpen.
Voorts: je ouders,
het o, zo gezellige
kerstfeest, thuis en
daarna. Enfin, U moet
het zelf maar eens
bekijken. Dezer da-
gen is er toch
tijd genoeg....

STICHTING DE "GEKKEN"KRANT
Postbus 3286, Amsterdam
Postgiro 3058334
Gemeentegiro R 11111
Telefoon: 020 - 792620
Telefonisch bereikbaar op
maandagavond van 20.30 to
22.30 uur (dus niet meer op
dinsdagavond).

Deze krant wordt gemaakt door en voor
gekken.
We plaatsen in principe alle brieven,
gedichten, fantasieën, uitspraken in
interviews, diskussiestukken e.d., die
u ons stuurt of vertelt. We vinden het
belangrijk dat mensen, die gek genoemd
worden, alles wat ze beleven, bedenken
of fantaseren, kunnen uitwisselen.
Hetgeen gepubliceerd is, gaat een eigen
leven leiden, u bent daar verantwoorde-
lijk voor als u ons kopij stuurt.
Als u beschuldigingen uit jegens per-
sonen of instellingen, moet u daar zelf
de eventuele konsekwenties van dragen.
Maar laat dat de pret niet drukken.
De redactionele stukken zijn voor onze
verantwoording. We proberen daarin zo
eerlijk mogelijk onze mening over een
aantal zaken te geven. Op deze mening
kunnen wij aangesproken worden.
Op alle soorten stukken is kritiek
mogelijk en zelfs gewenst.
Diskussie is de bedoeling.
Het gaat er tenslotte niet om zoveel
mogelijk leed te registreren, maar
door het openbaar en gemeenschappelijk
te maken, het leed op te heffen.

Er blijven altijd mensen, die door hun
onleesbare handschrift grote onduide-
lijkheden kreëren. Anderen stellen vragen,
alsof wij een dokumentatiecentrum zijn.
Al onze belangrijke dokumentatie komt
in de krant, dus alle skriptieschrijvers
kunnen oude nummers opvragen door een
veelvoud van f 3,50 over te maken, en
de gevraagde nummers worden binnen
twee weken opgestuurd.

Bijdragen aan
dit nummer van:
R.W.de Haas, M.
Kooy, leerling
verpleegkundigen
van Peppeloord,
M.Ritti, P.G.v.d.
Spek en Z.D.S.,
en Aldo Piroccoli
Medewerkers, ook
wel redactie ge-
noemd: Gerard van
der Zandt, Herman
Smitskamp, Frits
Spangenberg, Flip
Schrameijer,
Jacqueline van

der Post, Anke Poor-
tinga, Andries de
Nooij, Hans Kooiman,
Martine Groen, Hel-
mi Goudswaard, Bert
Bakker.

Op pagina twaalf
DE GROTE ILLUSIE-
WEDSTRIJD ! Doet
allemaal mee !!
Zoals altijd: weer
boeiende, boze en
hartversceurende
brieven, gedichten
en gedachten. Ach-
terin tenslotte:
goed nieuws voor
een penvriend en
een partje buro-
cratie.

ILLUSIES

Je zit op je kamer en voelt je eenzaam. Je denkt: "Als ik nou naar het café ga, dan zijn er mensen om me heen, dan gaat er wel iemand tegen me praten. Dan gaat dat gevoel wel weg". Als je eenmaal in dat café bent, zijn er wel heel veel mensen: je moet zelfs dringen om een pilsje te krijgen. Maar er praat niemand tegen je en het lijkt nu moeilijker dan toen je nog thuis was, om een echt gesprek met iemand aan te knopen. Sterker nog, misschien zijn ze er wel niet van gediend. Na nog een paar pilsjes sta je weer op straat en voel je je pas goed rot. Je realiseert je, dat het de vorige keer ook al zo was, en de keer daarvoor ook. Waarom vlieg je daar nou toch steeds in?

Je vindt jezelf te dik. Daarom vinden mannen je natuurlijk niet aardig. Zo'n dik meisje is de moeite immers niet waard. Je denkt: "Als ik slanker zou zijn, zou ik me veel fijner voelen, omdat ik dan wel de moeite waard ben". Als je dan na veel moeite inderdaad je ideaal (50 kilo) hebt bereikt, merk je, dat je nog niet zeker van jezelf bent. Je hebt immers pukkels op je neus.

Zo kun je jezelf op ontelbare manieren voor de gek houden. Iedereen heeft dat dan ook wel, van die idealen en fantasieën. Iedereen heeft op de achtergrond van zijn gedachten wel wat van die roze gevoelens, zo van: "Er komt een tijd dat die ene wens werkelijkheid wordt en dan voel ik me pas echt tevreden". Misschien kun je aan dat gevoel wel kracht ontleen om verder te leven en je er prettig bij voelen. Een mooie fantasie kun je immers best koesteren, en, laten we wel zijn: je moet iets hebben om naar toe te leven. Een heleboel verwachtingen zouden ook echt wel eens werkelijkheid kunnen worden en je gelukkig maken.

In het café-verhaal hierboven werd de verwachting echter niet vervuld, maar bleek een illusie te zijn. In dat geval was die illusie trouwens helemaal niet leuk; hij levert niet op wat je verwacht, waardoor je alleen nog maar sterker naar de vervulling van die wens gaat verlangen. Maar helaas, zo'n illusie wordt geen werkelijkheid. Deze keer niet en ook de volgende keer niet. Kennelijk kan een bepaalde verwachting die je koestert heel belangrijk voor je worden. Je kunt er teveel op gaan vertrouwen. Zo'n verwachting of fantasie wordt een heel bouwwerk, dat niet meer mag instorten. Ook al zou het je al lang duidelijk moeten zijn, dat die verwachting een illusie is (dat café heft je eenzaamheid niet op), dan kun je dat niet meer toegeven. Je moet dat bouwwerk blijven stutten, en anderen zijn soms best bereid je daar een handje bij te helpen, al was het alleen maar omdat ze daar zelf beter van worden: de kroegbaas en de make-up-industrie varen er wel bij.

Het merkwaardige van illusies is, dat ze je altijd beloven sterker of gelukkiger te worden, als je dat ene, bepaalde doel bereikt:

Als we een kind krijgen, wordt onze relatie wel beter.

Als we een groter huis krijgen, is ons kind niet meer zo lastig en wordt onze relatie wel beter.

Als de kinderen groter worden, kunnen we weer wat meer aandacht geven aan elkaar.

Als de kinderen het huis uit zijn, gaan we wat vaker samen uit.

Als we gepensioneerd zijn, hebben we eindelijk tijd voor elkaar.

In de vakantie kom ik vast helemaal tot rust.

In de vakantie gaan we niet zo jakkeren als vorig jaar.

In de vakantie zal onze liefde wel weer opbloeien.

Achter al deze zinnen zou je zonder meer kunnen zetten: "... en word ik gelukkiger". Want dat moet natuurlijk het resultaat zijn van de vervulling van zo'n illusie, dat je een stukje dichterbij naar je ideaal toekomt. Dat ideale ik heeft onbegrensd zelfvertrouwen, kent geen angsten, voelt zich altijd veilig, kan met iedereen contact maken en wordt waardevol en mooi gevonden.

Het is jammer, dat je dat ideaal niet kunt bereiken. De tekortkomingen die dit verhinderen zoek je in jezelf of in je directe omgeving. En dan blijkt, dat je opvoeding en de hele cultuur ervan doortrokken is. Van het streven naar meer, mooier en beter.

Er wordt zelfs onderzoek gedaan naar illusies die mensen koesteren. De uitkomsten van dat marktonderzoek kunnen meer gebruikt worden om via reclame de illusies nog wat te versterken, zodat je misschien dat ene produkt koopt, dat je belooft dat het je wensen zal vervullen. Coca-Cola maakt je vrolijk en echt; Stuyvesant dynamisch; als je Drum rockt, wil iedereen er één van je draaien ...

Zo langzamerhand hebben we de bare eigenschappen van illusies nu ook wel op een rijtje:

je stopt er veel te veel energie in als je niet oppast; je hangt je geluk op aan het vervullen van een bepaald ideaal, terwijl dat achteraf vaak niks blijkt op te leveren; en je wordt door zo'n illusie makkelijker te beïnvloeden door anderen.

Als je begint met illusies te ontmaskeren, talmel je met beide benen op de grond. Ben je dan gedesillusioneerd? Waarschijnlijk wel, want er valt toch wel iets weg. Je krijgt er ook wel wat voor terug: een gevoel van bevrijding. Het is best een grote opluchting om niet meer te hoeven streven naar een sexy uiterlijk of een grote vriendschare, waarvan je toch eigenlijk niet genoeg vriendschap ondervindt.

Misschien levert die desillusionering wel nieuwe energie op om echt aan het plezier van jezelf en anderen te kunnen beginnen.

BELIJDENIS

Ik lig te zweten in mijn bed.

Ik ben 18 jaar, weet niet wat ik wil, ben doodongelukkig omdat ik gemerkt heb, dat meisjes mij niet eens waarnemen, en moet morgen in de kerk belijdenis afleggen van mijn geloof. En ik vertrouw het niet.

Vóór je in dienst gaat, kun je beter belijdenis doen, hadden mijn ouders tegen mij gezegd. In dienst kom je immers in aanraking met allerlei invloeden die je geloof aan 't wankelen kunnen brengen. En als je belijdenis hebt gedaan, sta je sterker.

Maar ik was nog niet eens in dienst en ik vertrouwde het nu al niet. Geloof ik wel? Als ik belijdenis heb gedaan, moet ik aan het avondmaal aanzitten met de buurman van de overkant, die ik gewoon niet mag. En in ieder geval niet lief heb. En ik haat het vrome gezicht waarmee ik hem altijd aan het avondmaal eindeloos op z'n droge stukje brood zie kauwen. Ben ik wel een Christen als ik

mijn naaste niet lief kan hebben? Ik raak in doodsnood. En bel om drie uur 's nachts de dominee uit zijn bed. Even later zit ik in z'n studeerkamer. Hij is blij, dat ik het allemaal aan hem vertel. Hij legt uit, dat hij er nu helemaal van overtuigd is dat ik belijdenis moet doen. Juist omdat ik twijfel. Want die worsteling met je geloof is wat een waar Christen kenmerkt. Hij kent die worsteling ook.

En is blij, dat hij me kan helpen: dat versterkt zijn eigen geloof. Ik laat me overtuigen en leg de volgende dag in het openbaar belijdenis af van mijn geloof. Vagelijk voel ik me wel wat schuldig tegenover mijn nieuwe broeders en zusters, dat ik hen geen krachtiger en zekerder geloof kan aanbieden. Maar dominee weet ervan, denk ik dan maar.

Een maand later wordt ik dienstplichtig soldaat, en nog een paar weken verder heb ik vriendschap gesloten met drie mede-rekruten. Ik vind ze aardig, we praten veel met elkaar, en merk, min of meer tot mijn verontrusting, dat ze niet geloven. Hoe kan dat: aardig zijn en niet geloven? En ik begin steeds vaker met ze over het geloof te praten. En ze te overtuigen. En het gevolg is dat ze me beginnen te ontwijken.

Ik begrijp dat wel: ze zijn natuurlijk bang voor die confrontatie, dat was ik ook. Maar ik kan ze daarbij helpen; en ik word nog wat ijveriger. Onze gesprekken worden echter steeds gespannener. Ik voel de vriendschap als het ware tussen mijn vingers door wegglijden.

En op een avond lig ik weer te zweten, woelend op mijn krakende stromatras. Ik heb het gevoel dat ik alles fout doe. Ik raak opnieuw in hoge nood. Is dit misschien de Grote Test, waarin ik moet kiezen tussen mijn geloof of mijn vrienden? En dan opeens is het alsof er een kurk uit de fles schiet. En zie ik, waar ik al die tijd mee bezig geweest ben: ik was niet mijn vrienden aan 't overtuigen, maar mezelf. Al die tijd, vanaf het ogenblik dat ik belijdenis deed, heb ik geprobeerd waar te maken, dat ik geloofde. En als ik mijn vrienden had kunnen overtuigen, was dat het beste bewijs geweest. De illusie spat uit elkaar en ik voel me ongekend vrij. Nu pas merk ik hoe zwaar die arbeid geweest is van het voortdurend moeten doen alsof. Ik kan wel huilen van opluchting.

FLORENCE NIGHTINGALE

Als ik me nuttig maak voor anderen, dan ben ik de moeite waard.

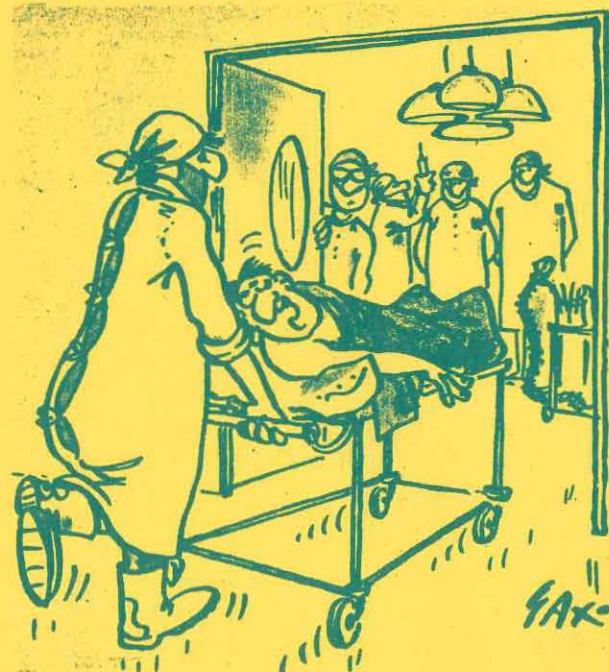
Met dit idee ging ik de verpleging in, opoffering voor de zieke, zelf-opoffering.

Ik vergat mezelf helemaal en wist eigenlijk niet meer dat ik bestond. Ik werkte dag en nacht. In mijn vrije tijd werkte ik bij een vrijwilligersorganisatie om de mens in nood te helpen. Veel idealen in mijn vaandel, hoogdravende zinnen rolden uit mijn mond. Onrechtvaardigheden wonden me op, energie stroomde uit mijn lijf naar anderen.

Telkenmale moest ik mezelf bewijzen in de hoop, dat het iets op zou leveren, verbetering in de wereld en waardering voor mezelf. Nooit was het genoeg, ik schoot eigenlijk altijd te kort.

Ik hield het dan ook niet meer vol, mijn kaars was opgebrand. Ik sliep te weinig, werd ziek en merkte, dat ik weinig vrienden had. Ik voelde me alleen en realiseerde me hoe weinig ik terug kreeg voor mijn Florence Nightingale-gedrag. Ook dat ik vol zat met minderwaardigheidsgevoelens en dat, wat ik ook deed, die nooit zo maar zouden veranderen.

Mijn streven veranderde en ik ben nu bezig het gevoel te bemachtigen, dat ik ook zonder me uit te sloven goed genoeg ben.

LATER ...

Ik had, en heb af en toe nog steeds de illusie, dat het mogelijk moet zijn om heel goed contact met mijn ouders te hebben. Ik dacht altijd maar, dat mijn vader heel wijs was en me veel zou kunnen leren. Eigenlijk is hij nogal op zichzelf en heeft hij zich nooit al te veel met de kinderen bemoeid. Hij was alsmaar bezig met zijn werk.

Toen ik het huis uit was, hield ik me vaak bepaalde uitspraken van mijn vader voor, zo van: "Je moet een man vinden, met wie je de poëzie van het leven kunt ontdekken". Langzaam kwam ik er achter, dat deze uitspraken niet als een praktische gebruiksaanwijzing van nut konden zijn, dat m'n vader ook wel vaak naïef was, en een klein druk mannetje met aardige en vervelende hebbelikheden. Toch bleef ik hopen, dat daar achter die wijze man moest zitten, maar hoe kom ik achter die ware aard? Ont-hulde hij mij dat niet, omdat ik misschien niet de moeite waard was? Misschien moest ik eens wat vaker thuis komen.

Ik ben eens met hem alleen gaan wandelen. Het was erg prettig al z'n aandacht voor mij alleen te hebben. Hij zei ook, dat we dit eens vaker moesten doen.

Maar de volgende keren staat de televisie weer aan, zit hij weer achter z'n werk of is er ruzie. Hij wordt ouder, zal het ooit nog kunnen?

M'n moeder heeft ook zo'n illusie, dat ze met haar dochters heel vertrouwd moet zijn, dat alles precies hetzelfde moet zijn als vroeger. "Je kunt mij toch wel alles vertellen?", alsof we als kind ook zo vertrouwelijk alles al zeiden. Ze maakt daar ook een zogenaamd grapje van: "Later, als we allemaal dood zijn, gaan we allemaal gezellig in één graf".

Zij wil, dat ik moeite doe om haar te begrijpen; ik wil, dat ze mij aksepteert zo als ik ben. Toch keurt zij dingen van mij af en probeert mij te veranderen, terwijl ik háár probeer te veranderen. Met een heleboel dingen heb ik het allang opgegeven, omdat zij er anders over denkt. Toch loop ik er elke keer weer in en probeer ik het wéér. Zij ook: "Later, als je zelf kinderen hebt, zul je het wel gaan begrijpen". Altijd later, als je groot bent.

Waar zo het kind is stoknaakt en huisloos, en de nevelduist're nacht, en de natkoude winter over de tuinen ligt, zo gaat alleman in zijn huis, en in zijn hof, en het wilde dier zoekt de holle boom en de luwte van de bergen, dat hij het leven behouden kan. Zo weent het kind, en schreit om zijn naakte lijf en om zijn huisloosheid en om zijn vader, die hem redden zou van de hete honger, en van de winterkou, dat hij nu ligt zo donker en zo diep onder de hoge eik, beslagen en besloten en bedekt.

(oud fries verhaal)

TWEE DAGEN MAG HET, MAAR DAN MOET HET OOK

Buiten is het koud, de lucht is grauw en het wordt al om vijf uur donker. Het lijkt wel of de natuur winterslaap houdt; vogels hoor je niet meer, bloemen zijn uitgebloeid en bladeren zijn gevallen. Juist in dit jaargetijde, als je beschutting zo nodig hebt, kijk je dwars door heggen en struiken heen en de maan schijnt door de bomen. De snijdende wind wordt door niets tegen gehouden.

Iedereen zit dan lekker binnen. Vrienden moet je vooral niet buiten zoeken. In de stad zijn de terrassen opgeruimd, de stoelen en tafeltjes onder bruine dekzeilen weggezet. Flaneren is er niet meer bij. Buiten lopen alleen in jassen, sjaals en laarzen gehulde figuren, die allemaal op elkaar lijken. Je blijft zo kort mogelijk op straat, wat is er heerlijker dan een licht, warm en gezellig warenhuis binnen te gaan, waar veel mensen rond lopen en overal begerenswaardige, kleurig glimmende dingen staan uitgesteld ....

In deze tijd van het jaar speelt het leven zich binnen af, ook de boeren zitten binnen en herstellen hun werktuigen voor het volgende voorjaar. Binnen zit je beschut, daar is het warm en licht. Om je te wapenen tegen de koude buiten eet je stevige maaltijden, en ondertussen praat je met je huisgenoten over wat je in de zomer allemaal hebt beleefd. Iedereen heeft tijd om naar verhalen te luisteren, zelf verhalen te vertellen en ze te verzinnen. Na het eten en praten is het tijd om na te denken: wie ben ik? wie zijn mijn vrienden? wie kan ik vertrouwen? wat ga ik doen als het weer lente wordt? Je wilt van je schuldgevoelens af, met jezelf in het reine komen, goede voornemens maken. Dat kan allemaal toch niet in je eentje? Je bent afhankelijk van je familie, je vrienden, je huisgenoten. Samen moet je het maken, het is een gemeenschappelijk streven en daarom moet je lief en gezellig zijn voor elkaar. Eigenlijk moet het binnen één groot feest worden, om het tot de lente uit te zingen. En dat grote feest is pas een feest als iedereen mee doet. Iedereen, want samen moet je het maken.

Alleen speel je het niet klaar, niemand mag zich afzonderen. Samen ben je sterk, trotseer je de koude, de duisternis, de somberheid buiten. Wat buiten niet is, wil je binnen maken. Alleen helaas, je moet naar school, naar je werk, boodschappen doen. Het grote winterfeest, daar komt weinig van terecht. Hoe nu? We moeten de winter toch overleven? Als we nu eens afspreken het grote winterfeest op een paar dagen de konsentreren. Dan neemt iedereen vrij, iedereen, maar dan ook iedereen kruipt in kleine groepjes bij elkaar. Wij gaan lekker eten, wij halen groene takken, of zelfs groene bomen in huis, kaarsen voor warm gezellig licht, kalkoen en witbestrooid krentenbrood. Wij gaan met z'n allen lekker veel eten en samen zingen, praten en vertellen. En als niet iedereen mee doet, hebben wij ook geen lol. Voor die twee dagen moet je solidair zijn, gezellig zijn, in Godsnaam twee dagen geen geruzie, maar gewoon gezellig. Twee dagen kan het, maar dan moet het ook .....

"WAT DOE JIJ MET DE FEESTDAGEN?"

De feestdagen naderen.
De druk wordt groter.
Het lijkt erop, of de hele wereld besloten heeft om juist nu met een grote vinger naar je eenzaamheid te gaan zitten wijzen.
Hoe lappen ze hem dat toch, om jou juist met die feestdagen zo'n klere-gevoel te bezorgen? Nou, dat gaat zo:
Je moeder belt op. "Weet je al wat je doet met de feestdagen? Je broer en zus komen hier gezellig eten. Wat doe jij?"
Een vriend komt langs en zegt: "We hebben nu zoiets leuks bedacht met de feestdagen. Jan, Toos, Klaartje en ik hebben samen een huisje gehuurd op Terschelling. Goed hè? Weet jij al wat je doet?"

In de kerk bereidt iedereen zich voor op de komende gebeurtenis. Straks vormen we één grote familie als gemeente. Ook op jou wordt een beroep gedaan. Want jij hoort er óók bij.

Je loopt over straat, en de etalages verspreiden licht, warmte, gezelligheid, vriendelijkheid. Je hoeft alleen nog maar even te betalen, en het is van jou. Mond open, ogen dicht, en je bent klaar.

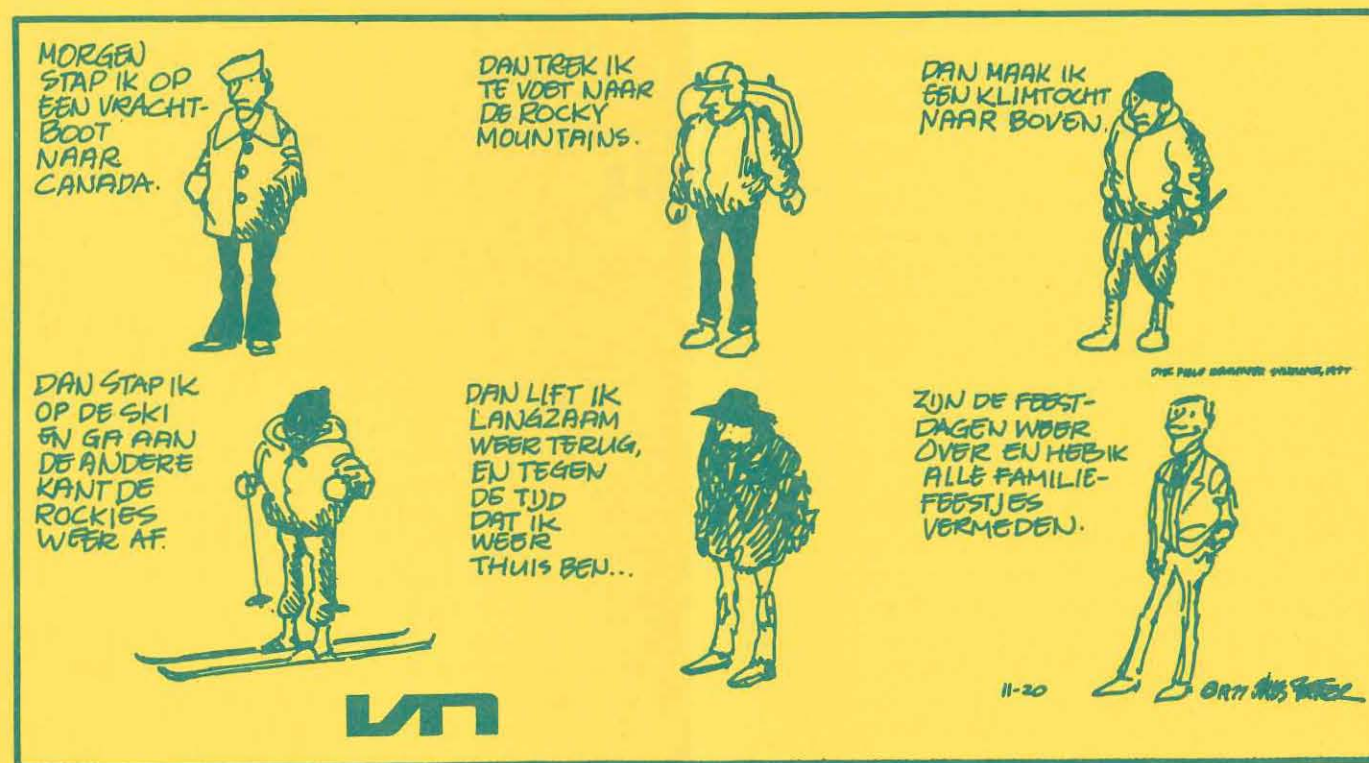
En uit je brievenbus haal je allerlei oproepen om juist in deze dagen je verantwoordelijk te voelen voor het leed van anderen. Het Leger des Heils, de hongerende kindertjes in Afrika, het Witte Bedjes-plan, vragen allen om jous medewerking: stort op gironummer ... en je helpt mee om er een echt feest van te maken.
Je bent wel een buitengewoon harteloos en gewetenloos iemand, als je NEE tegen dit alles zegt. En dat doe je dan ook niet. In plaats daarvan voel je je eenzaam. En bovendien ook nog schuldig dat je niet in staat bent om echt van harte mee te doen. Want je doet eigenlijk alleen maar mee omdat je geen spelbreker wilt zijn. Maar het feest ligt je zwaar op de maag.

Tot het je op een keer echt te zwaar wordt. Je voelt ze al weer aankomen: je moeder, je vriend, de kerk, de etalages, de hongerende kindertjes. En je denkt: ik moet gewoon zorgen dat ik weg ben, ver weg, zodat ik het allemaal niet hoeft te merken. En je zoekt een romantische oude stad in het buitenland, en je zegt tegen iedereen die je weer lastig valt: "Ik? Ik ga naar Praag met de feestdagen. Gewoon, liften."

En het lukt. Je bent ze kwijt, de meewarige blikken. In plaats daarvan kom je zelfs af en toe bewondering tegen, vermengd met een tikkeltje afgunst: dat je dat durft, zo op je eentje!

Maar als je heel eerlijk bent, voel je jezelf helemaal niet zo stoer. Je beseft, dat die reis naar Praag eigenlijk ook maar een vlucht is, een exkuus om niet mee te hoeven doen. Maar een echt alternatief is het niet.

En dan komen ze er weer aan, die feestdagen. De druk wordt groter. En je hebt geen zin meer in al die moeite om weer een nieuwe uitvlucht te bedenken. Maar je hebt óók geen zin om mee te doen. En je hebt óók geen zin om je door al die anderen op te laten naaien. En je besluit: ik blijf deze feestdagen thuis, en ik ga het precies zo doen als ik het wil. Lekker in m'n eentje. En als mensen je opbellen, zeg je: "De feestdagen? Die heb ik afgeschaft. Ik heb er een lekker lang vrij weekend van gemaakt. Helemaal voor mezelf."

En dan merk je iets heel merkwaardigs. Uit de reacties merk je, dat men je kwalijk neemt dat je zo maar niet mee doet. Dat kan toch niet, zeggen ze tegen je, je kunt het feest toch maar niet zo even afschaffen, het is er toch? Maar eigenlijk bedoelen ze: je mag het niet afschaffen. Je mag niet zo maar uit die illusie stappen. Want het is niet alleen jouw illusie. Het is ook onze illusie.
En nu wordt ook duidelijk waarom iedereen vroeger zo aan je zat te trekken en waarom iedereen er zo zijn best voor deed om je te laten voelen hoe eenzaam je wel was. Dat waren allemaal pogingen om je erbij te trekken, bij die illusie van warmte, gezelligheid, naastenliefde.

Pas als je uit die illusie stapt, merk je hoe zeer ze op je rekenen om mee te helpen hun illusie in stand te houden. Je ouders, je vrienden, de Christelijke middenstand.

thuis

De avond tevoren werden snel de overhemden gestreken, nette jurken uit de kast gehaald. Door de koude winteravond met z'n allen naar de kerk, ook als je niet gelovig bent.

Het was er stampvol, overal kaarsen en koud. Vrede op aarde werd hard van de preekstoel de kerk in gegalmd, terwijl mensen elkaar opzij porden om een plaats te krijgen.

Dan weer naar huis, nog wat krentenbrood en naar bed.

Als je wakker werd begon het pas. Het moest gezellig worden, de huiskamer werd het centrum van de vrede en saamhorigheid. Er golden speciale regels voor die dagen:

je moest er netjes uitzien,
je mocht geen ruzie maken,
elkaar helpen,
bij elkaar blijven,
je moest genieten van het eten,
en je moest het vooral gezellig vinden.

"Soms hield ik het niet meer uit en waadde ik me door de zoete stroop naar buiten. Ik slenterde dan langs de straten, voelde me verdrietig, eenzaam en verlangde naar geborgenheid en warmte. Overal zag ik warme huiskamers en ik fantaseerde, dat het daar wel gezellig was."

uit huis

Juist door de gesuggereerde warmte en saamhorigheid mis je het en voel je je eenzaam en ga je er naar op zoek. Ook later, als je niet meer thuis bent. Overal: op school, op je werk en in de winkels wordt het ideaal van gelukzaligheid je voorgehouden.

"Ik kon daar nooit aan meedoen. Ik voelde me falen, of ik dacht dat er iets mis was met me. Op mijn werk vroegen ze wat ik ging doen met de feestdagen. Ik verzoon dan maar wat, omdat ik niet wilde bekennen dat ik die dagen alleen doorbracht. Want dat zouden ze zielig vinden. En toen werd het ook zieliger en eenzaamer dan nodig was."

Alleen zijn wordt meteen eenzaam zijn. Dat klopt ook. Of je nou wel of niet alleen bent, je blijft zoeken naar harmonie en volle tevredenheid. Op straat vind je het ook niet. Het openbare leven ligt stil, alles is leeg, bioskopen dicht.

"Ik loop op straat en zie op de hoek zo'n grote pot van het Leger des Heils staan. Daar word ik beroerd van, van die potten. "Anderen moeten je voeden!", zeggen ze. De eenzaamheid ten top."

"Ik heb zelf eens een diner gemaakt, net zoals vroeger thuis. Om te kijken, of het daar in zat, de volle tevredenheid. Halverwege de eend werd ik vreselijk verdrietig. Ik voelde opeens wat ik miste, toen en nu. Warmte en liefde en solidariteit. En het besef, dat dit op deze manier niet bestaat vond ik nog het pijnlijkste."

overal

De eenzaamheid moet vermeden worden. Ook anderen mogen het niet voelen. Men moet elkaar helpen. Je wordt gedwongen tot visites en gezelligheid.

"En daar zat ik dan, glimlachend; na het aperitief eerst de hors d'oeuvre, stukken gevulde eend met compôte, aardappelpuree en doperwtten besprenkeld met veel wijn, daarna veel plumpudding, mandarijnen en noten, naar binnen te werken. Na dit maal zou ik vol moeten zitten met warmte en intimiteit. Het eten moest geven, waar mijn familieleden onderling niet toe in staat waren. Ik verliet dan ook meestal kotsend het huis en voelde me leeg en genept."

'ALS HET WAT BETER MET JE GAAT, MAG JE MET DE FEESTDAGEN NAAR HUIS!'

Verpleger: "Ga je nog weg met de feestdagen?"

Patiënt : "Ik zou niet weten waarheen, waar heb je het over?"

Verpleger: "Je ouders hebben opgebeld, dat je welkom bent. Je broer komt uit Frankrijk ook over."

Patiënt : "Leuk, hoor, ik ben het laatste halfjaar, sinds mijn opname, niet meer thuis geweest. Mijn jongste zusjes heb ik sinds die tijd niet meer gezien."

Verpleger: "Je moeder komt je zaterdagochtend halen en ze brengt je maandagavond terug, als je wilt."

Patiënt : "O."
(twijfelt, wat moet ik in Godsnaam thuis? Ik heb ze sinds mijn opname nog niet gezien, en waarom juist nu?)

Verpleger: "Je moet er eens uit. De meeste patiënten gaan ook naar de thuissituatie."

Patiënt : (helemaal in gedachten nu: waarom zal ik gaan, voor mijn zusjes? voor mijn moeder? voor mezelf?)

Verpleger: "Je bent al weer wat beter, dus je kunt wel gaan."

Patiënt : ..... (zwijgt)

De feestdagen komen als donkere wolken aandrijven. Er worden kaarten verstuurd. De gezelligste dagen van het jaar breken aan.

De meeste mensen in de inrichting gaan dan ook naar huis. Omdat het zo hoort. Omdat ze er toe gedwongen worden.

Je moet thuis zijn met de feestdagen, dat hoort nu eenmaal zo, je mag niet alleen zijn.

Het lijkt wel, of je je er niet aan kunt onttrekken. Iedereen doet er aan. De commercie is al maanden bezig het op te kloppen. Er wordt ons uitsluitend gezelligheid voorgeschilderd: iedereen heeft een gezin of een familie, waar ie naar toe kan gaan. Overal kerstbomen, bellen en kaarsjes in elk huis. Warmte. De familieband wordt weer hechter. Leugens!

Een gespannen gevoel in de maagstreek. Obstipatie. Ingehouden woede over al het gedoe. Pillen.

Toch keert het elk jaar weer terug. Je merkt het het scherpst in de inrichting. De meeste patiënten onderwerpen zich gelaten aan deze feesttradities, terwijl ze helemaal niet in de stemming zijn.

Iedereen heeft herinneringen bij de feestdagen: joop op geborgenheid en volledige gelukzaligheid, die je kunt koesteren. Elke dag warme wijn en vrede op aarde. Kortom, de feestdagen geven dan aan, wat de treurigheid van alledag is.

Maar daar zit je dan in de inrichting met de keus om er wel of niet iets aan te doen. Blijf dit jaar maar eens op de afdeling. Er zijn altijd mensen die niet weggaan, niet weg kunnen of niet weg mogen. Gezelschap heb je altijd en de sfeer is altijd een beetje anders, een beetje zondags. Je kunt uitslapen. Er is minder personeel, er zijn minder patiënten. De koffie smaakt iets beter, wat lekkers erbij. Brood uit het vuistje, soms zelfs een slaatje. Het is heel wat gezelliger. Je trekt wat meer naar elkaar toe. Medepatiënten zijn aardiger. Ook hebben er altijd wat aardige verpleegkundigen dienst en die klootzak van een hoofdverpleger, die zorgt wel dat ie bij zijn gezinnetje zit. Daar heb je dan geen last van.

Iedereen denkt dat het heel zielig is om de feestdagen op de afdeling door te brengen. Daar moet maar eens wat aan gedaan worden. De mensen, die naar huis gaan, hebben het ook niet altijd even gezellig, dat zie je wel als ze weer binnenkomen. Dan zijn er altijd wel weer "toestanden" geweest. Het klinkt misschien gek, maar op de afdeling de feestdagen doorbrengen is zo gek nog niet.

★ WEDSTRYD

Grote Illusie wedstrijd: Alle gekken schrijven

Laten we ons, in deze winterse dagen, wijden aan iets dat alleen gekken goed kunnen. Wij, gekken, schrijven als de beste. Noem een schrijver en er is altijd wel een steekje aan los. Zonder krankzinnigheid komt er geen fatsoenlijk verhaal van de grond. Zonder gekte is zelfs geen literatuur mogelijk! Voor een beetje verhaal is psychologisch inzicht vereist en wie kan precies de roerselen van de ziel vastleggen? Precies: De Gek. Die maakt het allemaal mee. Die kent het van binnenuit, om het zo maar eens te zeggen.

Wie kan zich bijvoorbeeld opwinden over de verachtelijke middenstandsmentaliteit van de medemens? En wie stort zijn woede over hem uit in gevaarlijk proza? Alweer: De Gek.

Wij moeten nodig aan de slag, want dat schrijven, dat kunnen we dan toch maar. Al vinden de burens je misschien wat lastig en begrijpen kennissen en vrienden niet helemaal wat er met je aan de hand is: wat schrijven betreft zullen we ze eens een poepje laten ruiken.

Vandaar een aktie! Opgelet, we houden een wedstrijd! Ganzeveren en kroonpennen gereed? Daar gaat-ie dan .....

Hieronder treft U een aanzet aan tot twee verhalen. Allebei akelig stereotiep: een psychiater met zijn gezin en zijn nieuwe autootje, gaat heel gezellig de kerstdagen doorbrengen en in het tweede verhaal kwijnt Jan, een naargeestig hypochonder, weg op zijn huurkamertje.

Zowaar, het lijkt wel het verschil tussen de feestdagen van een arts en zijn patiënt. Enfin, de bedoeling is dat U deze verhalen afmaakt. U kunt er mee doen wat U wilt. Brouw er maar een verhaal van. We hebben er nog wat vragen onder gezet. Die vragen kunt U gebruiken, of niet. Zie maar.

Er is één beperking: elk verhaal mag niet meer dan 1000 woorden omvatten. Als U ze allebei afmaakt dus 2000.

Inzenden vóór 10 januari 1978. Publikatie volgt, inzenders worden passend beloond, wij bedenken nog iets .....

1. christmas in your second life

De 40-jarige psychiater stapt in zijn pas nieuw gekochte R 5. Een prima wagentje. Snel op de weg, akkuraat, nauwelijks zijwindgevoelig. Kooikonstruktie. Het gezin is compleet als hij instapt: 2 kinderen op de achterbank. Vader achter het stuur en moeder er naast. "Iedereen aan boord? Jongens, daar gaan we, de Friese buitenlucht in." Pa start de motor en het autootje glijdt weg.

"Toet, toet" voor de burens, de stad door en de grote weg op.

"Ik heb nog een kistje lekkere wijn gekocht, een uitstekende Bourgogne van '69. Dat zal lekker smaken bij de haas", zegt vader. Zijn handen liggen vertrouwd op het stuur, af en toe morrelt hij aan het versnellingspookje. Het motortje snort.

"Ja", zegt zijn vrouw, "ik heb de haas al in de marinade, dat is handiger dan dat gepiel op het butagasje daar".

"Wat zal het gezellig worden", zegt vader, "ons knusse boerderijtje, lekker bij de kachel, een goed boek, een voortreffelijk glas wijn. Ik ben benieuwd hoe het is om samen met Ies en Pim de feestdagen door te brengen, het zal reuze gezellig worden, vast." "Ja, als de kinderen het maar goed met elkaar kunnen vinden", zegt zijn vrouw. "Jongens, wij rekenen op jullie", roept pa, en hij geeft een dot gas .....

Hoe zal het verder gaan?

Zit de haas echt in de marinade?

Wat zijn de kinderen van plan?

Wie zijn Ies en Pim?

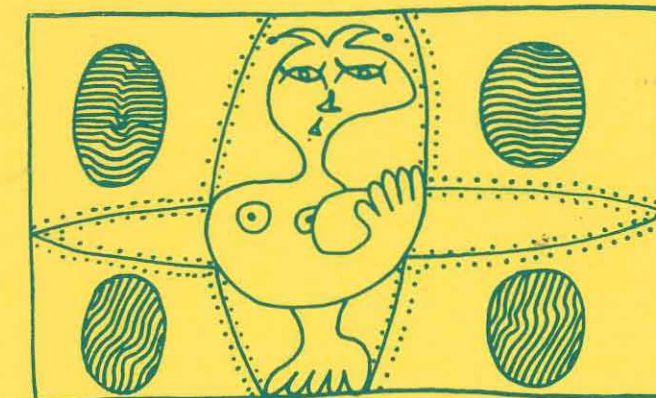
2. merg en been

"Sodemieter op", roept hij, draait zich om en steekt het hoofd diep onder de dekens. De vrouw houdt aan en klopt nog een keer. "Toe, Jan, laat me er in, de feestdagen zijn nabij, we moeten eens praten". Jan zwijgt verbeten en trekt de dekens diep over zijn oren. "Jezus, feestdagen, wat een gedonder! Hij rukt de dekens opzij en half overeind brult hij nog eens: "Sodemieter op, verdomme!" De vrouw twijfelt. Ze draagt een uniform en ze heeft een petje op met een embleem van het Leger des Heils erop. Ze kan Jan toch niet aan zijn lot over laten? Hij heeft immers geen kontakten in deze grote stad. Wellicht heeft hij geen eten in huis gehaald. Zou hij olie ingeslagen hebben? Het is bar koud. Ze aarzelt. Ze roept nog een keer, in Christus' naam ditmaal. Maar Jan is koppig en zijn hardvochtig vloeken zwelt dreigend aan. De ergste verwensingen brult hij in de richting van de gesloten deur. Het dametje druipt af. Op de trap klinken stervende voetstappen. Nu is Jan helemaal alleen. Alleen in de grote stad. Alleen in zijn hok op driehoog achter. Geen olie, geen eten. De feestdagen naderen. Niemand om mee te praten. "Het leven is ook een klerezooi", denkt Jan, "ze laten je gewoon wegrotten in je hok, niemand steekt een poot naar je uit .....

Wat denkt Jan nog meer?

Waar is het dametje naar toe?

Hoe maakt Jan de feestdagen door?

"MAD STORY" IS EEN SPROOKJE VOOR DE BESTE PSYCHIATER VAN HET LAND →

B R I E V E N

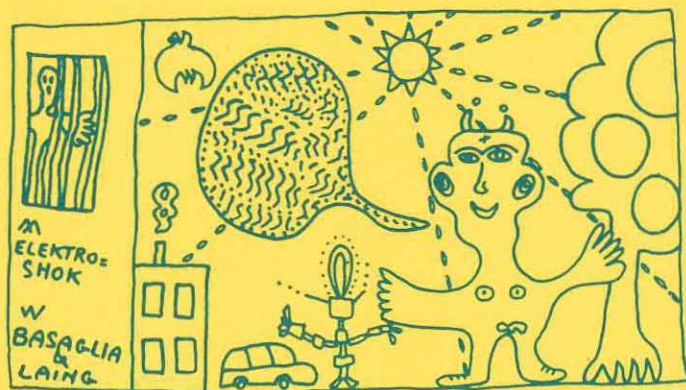
POEZIE ALBUM

Vlieg, hoor je dat?

M'n enige vriend is een vlieg, en ik tel
de tralies voor de ramen: 12 in
totaal.
De witte muren zijn van zacht beton of zo,
en tegen de vlieg hou ik een heel
verhaal.
Ik hoor m'n eigen stem, 't klinkt hol,
m'n lach is schel.
Eén van de velen in een isoleercel!!!!
Alléén een matras op de grond, géén bed,
stel je voor,
ze nemen hier overal maatregelen, hoor.
Het ijzer van een bed kan soms diep in je
polsen snijden,
en je zodoende naar een zweverige wereld
leiden.
Ik ben nu niet bang voor de dood, 't
lijkt me veilig en zoet.
'k Denk eerder dat de zusters bang zijn
van mijn warm stromend bloed.
Vlieg, hoor eens, kom alsjeblieft naar me
toe vliegen.
Jij en ik, ik en jij, laat me zachtjes
in je armpjes wiegen.
'k Wil zo graag, dat iemand lief voor me
is,
want ver - ver in m'n hart is zo'n gemis...
Vlieg, hoor je dat, de deur ging 2 x op
slot,
en in die deur, vlieg, zit een oog, en
daarmee houden ze me onder schot.

Ze turen en kijken en lachen naar mij.
En, vlieg, wéét je dat, al die mensen
zijn zogenaamd "bij!"
Zij vinden mij gestoord, maar zelf weten
ze niet hoe het hoort,
want als ik roep, komt er niemand, dus
schreeuw ik het uit,
dan is daar een broeder, met een keiharde
spuit.
Hij pompt een lading rust in m'n lichaam
voor 2 à 3 uur.
'k Had liever z'n zachte hand op m'n
hoofd gehad, z'n blik in m'n ogen,
o, voor héél korte duur.
Nu word ik rustig, vlieg, 'k kan zelfs een
liedje zingen.
Ik zing met holle stem van mooie, lieve
dingen.
Van mensen, die me wiegen, aaien, strelen.
Er is geen boosheid, geen agressie in mij
en ik hoor nergens bevelen.
Alles is veilig, rustig en lief,
maar 'k weet, als ik straks helder ben,
is alles weer donker, en even
depressief.
Dan vallen er 1000 glazen tranen vanzelf
uit m'n ogen: ik zie ze gaan.
'k Voel weer die boosheid: IK Vlieg DIE
BROEDER STRAKS AAN,
IK GOOI ALLES KAPOT - KAPOT - KAPOT.
O God - God - God - wieg me omhoog - ik
geloof - ik geloof.
Hou me vast, je weet het al,
laat me niet los, zodat ik niet val -
niet val - val - val.

"IS ER EEN PROGRESSIEVE PSYCHIATER DIE
ME WIL HELPEN?"

"IK BEN ITALIAAN, DICHTER & ZANGER &
WERK OP 'T OGENBLIK ALS «GASTARBEIDER»
IN AMSTERDAM."

MET NAME BROEDER VAN VLIET

Zo langzaam aan vonden wij (leerlingen)
het wel eens tijd worden dat er eens iets
bekend werd gemaakt van onze afdeling
Peppeloord-Schakenbosch te Leidschendam.
We werken op een zeer grote afdeling. Van
ongeveer 104 patiënten. Het is een chro-
nische mannen-afdeling, met de "zwaarste"
patiënten op het hele ziekenhuis.
Vaak werken we onder druk in verband met
veel te weinig personeel, en vaak veel
late diensten achter elkaar. En als je
een keertje ziek wordt door al die span-
ningen van wat we meemaken, dan staan ze,
met name broeder Van Vliet, ook nog
vreemd te kijken (Van Vliet is het pavil-
joenshoofd).
Begeleiding is er helemaal niet, je wordt
gewoon ergens ingedeeld op de afdeling,
en zoek het verder zelf maar uit.
Zo hebben we in het paviljoen een afde-
ling, die bij ons ziekenzaal wordt ge-
noemd. Daar mag je naar toe (patiënt)
als je niet helemaal in de pas meeloopt
volgens Van Vliet.
Bij die ziekenzaal zijn ook 2 isoleers,
met elk een zware ijzeren deur. Deze iso-
leers zijn praktisch dagelijks bezet door
patiënten die iets uit de toon lopen.
De ziekenzaal zelf heeft + 23 bedden, die
allemaal bezet zijn. Daar werken we over-
dag met twee leerlingen zonder begelei-
ding. 's Avonds tot 20.45 uur zijn we met
twee late diensten en daarna sta je alleen
tot 23.15 uur. Vaak lopen we op onze tenen
om het aan te kunnen, omdat er gewoon
geen begeleiding is. Er komt soms wel
eens iemand kijken hoe het met je gaat.
Dat is dan degene, die hoofd-late dienst
heeft. Deze loopt ook zijn benen onder
zijn .... vandaan, omdat hij/zij het in
z'n eentje ook niet af kan. Die hoofd-
late dienst moet telefoon aannemen, medi-

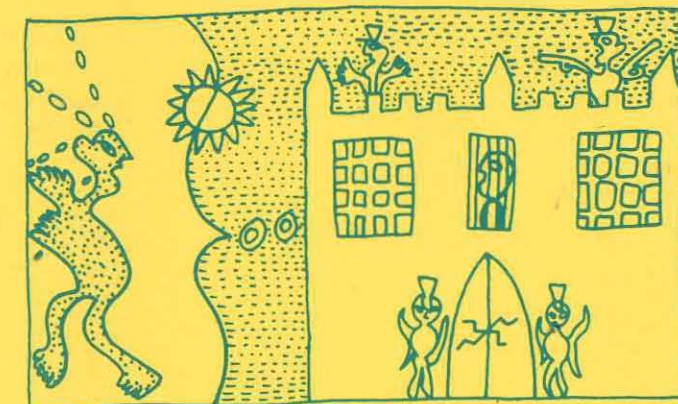
cijnen uitdelen en klaarzetten voor + 69
patiënten. En daarbij baak genoeg in z'n
eentje deze 69 mensen begeleiden, als
het er niet méér zijn.
Soms heeft één van ons, leerlingen, ook
late dienst bij deze laatst genoemde
groep mensen. Je doet dan nog meer keu-
kenwerk en schrobben dan deze mensen hel-
pen.
Om terug te komen op de ziekenzaal: deze
is overbezet. Er staan ook steeds over-
bedden. In één woord gezegd, en dat is
waar: het is een grote chaos. Om zelf
vaak genoeg de dupe van te worden.
We hebben dit vaak genoeg tegen Van
Vliet gezegd, maar deze heeft er geen
oor naar. Die danst helemaal naar de
pijpen van onze afdelingsarts. Van Vliet
is een zeer autoritaire man, met een
egoïstisch karakter. Hoort zichzelf heel
graag praten en drijft maar steeds zijn
eigen zin door. Dit worden wij, leerlin-
gen, ook wel eens moe. En hopen van
harte, dat er ook een stuk in de "Gek-
ken"krant komt.

P.S. Ook is bij ons een cliëntenraad.
Hopelijk probeert U via die cliëntenraad
iets meer van deze chaotische toestand
te weten op onze afdeling.
Onze namen maken we maar niet bekend,
zodat we niet ons ontslag kunnen krijgen.
Wel hopen we, dat meneer Van Vliet iets
zal bijdraaien en minder egoïstisch zal
optreden.
Wij met z'n allen hopen nogmaals dat er
een verbetering in zal komen.

De leerlingen van Peppeloord (niet alle-
maal) en nog leerlingen, die reeds geluk-
kig op een ander paviljoen werkzaam zijn.

"7 JAAR GELEDEN WERD IK GEARRESTEERD
IN ROME -ITALIE- WEGENS HET IN BEZIT
HEBBEN VAN 1 GRAM MARIJUANA."

"NA 7 MAANDEN IN DE GEVANGENIS GEZETEN
TE HEBBEN WERD IK DOOR DE ITALIAANSE
AUTORITEITEN VRYGELATEN & KON IK
HET LAND VAN MIJN NATIONALITEIT VERLATEN."

ANTWOORD OP DE DIKKE BUIK VAN GOD

"Vertrouwen op God, men vertrouwt op iets dat niet bestaat" (niet waar, God's zoon is in de geschiedenis gekomen, is mens geworden uit liefde tot de vader en de Mensen, om ze van hun zonden te genezen, dat is een geschiedkundig feit. "Men vindt geen steun in vertrouwen op onwaarheid", als men niet in God gelooft, of als God's bedoelingen anders zijn dan je zelf zou willen, moeten wij ook God's lijden volgen in een psychiatrische inrichting. De patiënt in zo'n inrichting heeft al voldoende leed, zijn kruis is al groot genoeg, hij hoeft niet nog meer op zijn schouders te torsen, dan zou hij ongelukken maken en ook anderen het leven te zwaar maken. "Het zijn de gelovigen die zorgen, dat U in een psychiatrische inrichting komt." (Dat is niet waar, wie zal zeggen waar de oorzaak ligt, de mens is een produkt van aanleg, opvoeding en omgeving, natuurlijk kan hij ook slechte raadgevers gehad hebben!) Tenslotte mogen wij niet vergeten, dat wij zelf ook een persoonlijkheid zijn en onze eigen werkzaamheid voorwaarde is. "De gelovige die aan God vasthoudt, is agressief." Misschien, omdat patiënt een te krampachtige houding aanneemt en het leven niet op zich af laat komen; in de plaats hiervan wil hij steeds zelf het heft in handen houden, daardoor komt hij nooit verder. Ik hoop U het een en ander duidelijk gemaakt te hebben. Met vriendelijke groeten ....

IK KON OPEENS MET DE RADIO PRATEN

Het is voor de eerste keer dat ik de "Gekken"krant gelezen heb. Er stond op de tweede pagina, dat korrespondentie mogelijk is. Dus de uitwisseling, en daar ben ik zeer voor, want ik zeg maar "gedeelde smart is halve smart". Ik ga nu maar iets van mijzelf vertellen, wat ik heb meegemaakt. Het is begonnen doordat iemand L.S.D. in de koffie heeft gedaan. Ik heb nooit voor die tijd drugs gebruikt. Maar ik moest wel veel Hash roken, ineens, anders had ik geen deel aan het leven. Wat is er toen gebeurd, toen ik die L.S.D. in mijn lijf had? Het begon zo, dat ik ineens kon praten met de radio, en ze gaven me antwoord ook. Dit vond ik nog geheel normaal, want ik dacht ineens dat ik Christus was. Toen ben ik naar buiten gegaan en zag ineens dat de zon ontsprong en elke keer, dat ik er naar keek, ontsprong die in stralen licht. Toen ik steeds verder van de realiteit weg was, dacht ik dat ik staatsgevaarlijk was. En ineens voelde ik, dat ik doorzeefd werd met kogels, en alsof een centrifuge met duizenden naalden in mijn hersens draaide. Toen dacht ik helemaal dat ik gevaarlijk was voor de wereld, en konstant voelde ik, of ze mij doorzeefden met kogels. Toen werd het steeds erger en ik voelde duizenden injectienaalden in mijn lichaam en vooral in mijn hart. Dit is nog maar een klein facet van wat ik heb meegemaakt, maar ik weet niet wat de andere patiënten er van vinden. Dus houd ik mij beperkt.

"4 MAANDEN LATER TOEN IK AL IN AMSTERDAM ZAT VERDOORDGELDEN DE RECHTERS IN ITALIE ME VIA EEN PROCES TOT OPNAME IN EEN PSYCHIATRISCH ZIEKENHUIS VOOR MINIMAAL TWEE JAAR - VOOR DE VEILIGHEID - ZEIDEN ZE."

MAAR: BEN IK GEK? IK DENK VAN NIET... IK BEN AL ZES JAAR UIT ITALIE WEG, & IK HEB IN AMSTERDAM EEN ZEER KREATIEF BESTAAN" →

HEIN

Oh, arme Hein, wat moet je lijden in deze voor jou oh, zo bange tijden. Geboren met een opgelopen trauma in de maatschappij, wat één, twee, drie niet verdwijnt. Misschien verjaart het in de loop der jaren, doch dat kunnen we niet weten. Het enige wat we weten is, dat we nu leven. Met een hart vol pijn, angst en teleurstelling over wat ons het leven heeft gebracht, doch dat is niet wat we ervan hebben verwacht.

WAANZIN

Waanzin kun je niet bevatten, het valt immers niet te snappen. Gespleten is ieder mens, kijk maar naar wat of wie hij verwenst. Onder het mom van het goede veroorzaakt hij misschien andermans woede. Doch eens krijg je weer de broodnodige moed, en dat is bij God of bij de Dood.

OH, TABLETTEN

Oh, inrichting, was ik maar dood, dan taalde ik ook niet naar je brood. Oh, tabletten, wat kalmerend werkt voor Gekken, wat alleen symptomen onderdrukt en een beetje levensgeluk.

VIES VET VARKEN

Ik ben al jaren lid van de "Gekken"krant en lees hem erg graag. Nu heb ik het laatste nieuws van die shock-akties gelezen. Ik heb er zelf geen ervaring mee gehad, maar wel een hoop gezien die er, na geschokt te zijn, verschrikkelijk uit kwamen. Ik ben zelf verschillende malen opgenomen geweest in een inrichting omdat ik sterk vermagerd was. Maar het is gewoon beestachtig hoe je behandeld werd. Ik werd meteen in een isoleercel gesmeten, onder een spanzeil, waar je dus helemaal vastgebonden ligt (dus helemaal geen beweging, ik kon me niet eens keren). Met een slang in mijn neus en wel 4 keer per dag volgestampt met sondevoeding. En daar heb ik zo 3 maanden onder moeten liggen. En toen ik er dan eindelijk onder uit mocht, was ik een vies vet varken. Nu, dan voel je je geestelijk en lichamelijk helemaal kapot (en het probleem is daar helemaal niet mee opgelost). En het wordt nog steeds gedaan, in Zon en Schild, Amersfoort, in de paviljoens Sparrenhof en Cederhorst. Ik moest dit even kwijt, omdat ik vind dat we daar ook wel eens wat aan mogen doen. Want het is net zo erg als die shocks.

Het blijkt eens te meer dat Zon en Schild een vreselijke middeleeuwse inrichting is. Hebben ze nog nooit gehoord van gezinstherapie voor mensen, die niet eten? Richt een actiegroep op tegen dit geweld.

(Red.)

We ontvingen een brief uit Vogelenzang, dat het in Rustoord niet best toeven is. We konden de brief moeilijk lezen, maar de schrijver was wel duidelijk in de bedoeling: het is daar niet pluis!

14 FEBRUARI 1978

Als reactie op de "dag van de verpleging", die al jaren op 12 mei overal in Nederland plaatsvindt en zich in feite op de algemene ziekenhuizen richt, is enkele jaren geleden op 14 februari de "dag van de psychiatrie" uitgeroepen.

In de loop der jaren groeide de "dag van de verpleging" uit tot een feestdag, waar patienten en personeel slechts iets van merkten, middels een extra goed verzorgde maaltijd en een drankje.

Helaas is er met name in psychiatrische ziekenhuizen nog niet veel reden tot feesten. Integendeel, er is veeleer behoefte aan bezinning (en dat uiteraard meer dan één dag per jaar).

Een landelijke dag voor de psychiatrie is een mogelijkheid om de noodzaak tot bezinning en actieve samenwerking te ontdekken en uit te werken.

Sinds kort is de werkgroep "dag van de psychiatrie" weer actief met de voorbereiding van de dag in 1978. De werkgroep maakt deel uit van het K.L.A.P. (Kollektief Landelijke Aktiegroepen in de Psychiatrie).

In eerste instantie zullen opnieuw in tal van inrichtingen een aantal activiteiten plaats vinden (lezingen, films e.d.). Verder worden plannen ontwikkeld in de richting van een groots landelijk gebeuren, waarover nog nader gepubliceerd zal worden.

Voor een welslagen van dit alles is medewerking van alle actieve personen en groepen binnen de psychiatrie in Nederland dringend gewenst.

Voor inlichtingen kunt U terecht bij:

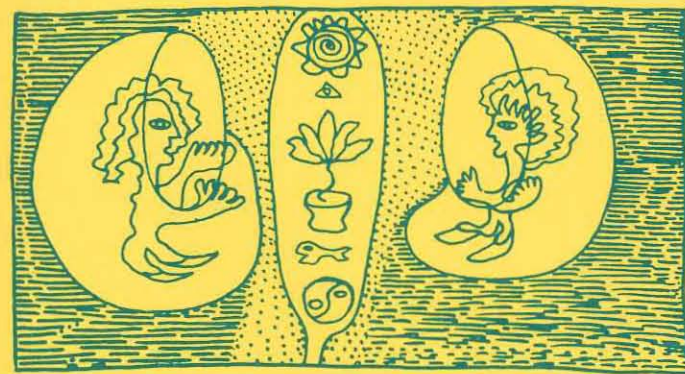
Lida Bontekoning 085-423378
Rein Tuinstra 030-311806
Jan-Arie Bogert 085-426187.

Naast actieve steun zijn financiële bijdragen onontbeerlijk.

Postgiro: 2.00.99.61 ten name van A.M.H. Spauwen te Arnhem onder vermelding van: "Dag van de Psychiatrie".

"HOE DAN OOK: DE AUTORITEITEN DABR IN ITALIE BESCHOUWEN ME NOG STEEDS ALS GEK; OP GROND VAN EEN WET DIE OP 'TOGENBLIK NIET MEER BESTAAT."

"& EN IK HEB TOT NU TOE NOG GEEN PSYCHIATER KUNNEN VINDEN DIE OP GOED PAPIER WIL VERKLAREN DAT IK ZOWEL NAAR LICHAAM ALS NAAR GEEST GEZOND BEN."

VAN DE ADMINISTRATIE

Wie heeft postgironummer: 32 35 363
36 66 402
30 39 567

En wie heeft bankrekeningnummer: 326366091

Wie heeft er een rekening lopen bij de Nutsspaarbank, lange Nieuwstraat 787, IJmuiden, en pas geleden f 10,-- overgemaakt ?

Wie heeft er op 12-8-77 f 25,-- overgemaakt vanuit België ?

De rekeninghouders van bovengenoemde rekeningen hebben kort geleden een bedrag overgemaakt op de postgiro van de

Gekkenkrant. Ze hebben echter vergeten hun naam en adres te vermelden. Zouden jullie alsnog je naam en adres bij de administratie van de Gekkenkrant bekend willen maken, zodat we dat kunnen verwerken ?

Mej. M.A. Minis heeft 30-8-77 een adreswijziging gestuurd, maar deze is helaas onvolledig.

Verder kregen we adresbandjes retour van: Ingrid van Leeuwen

Diny van Heesch

J.C. Lindemans

Zr. Agatha Nijman

Herman Riezebos

P.J.M. van Tongeren

Connie Vollenhove

Pieter van Hout.

In de Nederlandse Staatscourant van vrijdag 21 oktober 1977 staan voorwaarden voor de erkenning van ziekenhuizen. Beantwoordt een ziekenhuis daar niet aan dan loopt het de kans zijn erkenning, dus geld te verliezen, waarna sluiting zal volgen. In de volgende krant komen we hier op terug, voor troost alvast een voorproefje:

artikel

7.6. De inrichting draagt er voor zorg dat de patiënt in beginsel als mondig wordt benaderd alsmede dat een regeling voor een onafhankelijke behandeling van diens klachten tot stand komt.

OPROEP

Er is een reactie van een penvriendin gekomen voor de jongeman van 28 jaar, hobbies muziek, film, postzegels en sport, die contact zoekt. We zijn z'n naam en adres kwijt. Wie o wie ?

"ZO'N VERKLARING IS VOOR MY BELANGRIJKER DAN DE AL OUDE EN MISBRUIKTE "VERKLARING VAN DE RECHTEN VAN DE MENS"."

"DAT IS DE REDEN DAT IK DIT STRIPVERHAAL GEMAAKT HEB: OM EEN PROGRESSIEVE PSYCHIATER TE VINDEN DIE MY WERKELIJK WIL HELPEN."